

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
СУМСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ФАКУЛЬТЕТ ІНОЗЕМНОЇ ФІЛОЛОГІЇ ТА СОЦІАЛЬНИХ КОМУНІКАЦІЙ

Кафедра журналістики та філології

**ТЕЛЕВІЗІЙНО-ДОКУМЕНТАЛЬНИЙ ФІЛЬМ З
ЕЛЕМЕНТАМИ ПОРТРЕТНОГО НАРИСУ
THE TELEVISION DOCUMENTARY
WITH THE ELEMENTS OF PORTRAIT SKETCH**

Кваліфікаційна робота
освітнього ступеня «бакалавр»
студентки спеціальності «Журналістика»
освітньої програми «Журналістика»,
групи ЖТ-61

Заєць Яни Олександрівни

Науковий керівник:

Воропай Світлана Валеріївна,

доцент, кандидат філологічних наук

Суми 2020

Зміст

I. ПОЯСНЮВАЛЬНА ЗАПИСКА	3
Вступ.....	3
1. ТЕОРЕТИЧНІ ЗАСАДИ.....	5
1.1. Художньо-публіцистичні жанри: портретний нарис (документальний портрет)	5
1.2. Огляд жанру на прикладі телевізійних матеріалів каналу 1+1	9
2. СПЕЦИФІКАЦІЯ ПРОДУКТУ	11
2.1. Концепція інформаційного доробку	11
2.2. Особливості роботи над авторською телепередачею.....	12
2.3. Структура та технічні характеристики інформаційного продукту.....	13
2.4. Особливості аудиторії	13
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ.....	14
II. ІНФОРМАЦІЙНИЙ ПРОДУКТ.....	17
«Театр – моє життя»	17
ВИСНОВКИ.....	23

І. ПОЯСНЮВАЛЬНА ЗАПИСКА

Вступ

Нарис – жанр, який знаходиться на межі документального та художнього. Хоча нарис побудований на документальній основі, він має художньо-узагальнену форму. Портретний нарис – це нарис, в якому автор дає характеристику своєму герою: описує його зовнішність, характер, духовний світ тощо. Головним героєм портретного нарису є людина зі своїми звичками, вчинками, уподобаннями та поглядами на життя.

Портретний нарис часто використовується в телевізійній журналістиці. Теленарис вважається одним із найцікавіших, але водночас найскладніших жанрів на телеекрані. Тому що, створюючи його, треба правильно поєднати фактичний матеріал із формою естетичного подання.

Провідні дослідники й практики телевізійної індустрії та журналістики неодноразово звертали свою увагу на жанр портретного нарису. Це такі фахівці як Ю. Г. Шаповал, А. Г. Соколов, З. Є. Дмитровський, Г. В. Лазутина та інші. Їхні розвідки становлять теоретичне підґрунтя для нашої роботи.

Портретні теленариси стають дедалі популярнішими, оскільки саме вони є найвищою формою екранного вираження людського характеру. За допомогою портретного теленарису можна більш детально розповісти глядачеві про цікаву людину, життя якої заслуговує на увагу, про її досвід, діяльність, про те, чим вона ділиться зі світом. Саме це й зумовило вибір теми роботи та її **актуальність**.

Мета роботи – створити телевізійно-документальний фільм з елементами портретного нарису для героя, який зможе потім використовувати його у своїй професійній діяльності, для просування тощо.

Для реалізації поставленої мети потрібно виконати такі **завдання**:

- опрацювати теоретичні засади, що стосуються телевізійної журналістики, зокрема телевізійно-документальних фільмів;
- провести моніторинг трансляцій телевізійно-документальних фільмів з елементами портретного жанру на всеукраїнських каналах;

- створити власний інформаційний продукт.

Практична значущість роботи: інформаційний доробок може бути використаний під час викладання дисципліни «Телевиробництво».

Структура кваліфікаційної роботи: пояснювальна записка, теоретичні засади, також подається специфікація авторського інформаційного продукту, список використаних джерел (25 позицій), інформаційний продукт, висновок. Загальний обсяг роботи становить 24 сторінки.

1. ТЕОРЕТИЧНІ ЗАСАДИ

1.1. Художньо-публіцистичні жанри: портретний нарис (документальний портрет)

Публікації на сучасні та історичні теми постійно друкуються на сторінках періодичних видань. Час від часу вони актуалізуються або відходять в минуле, але на сьогодні постійна потреба в публіцистиці залишається стабільно затребуваною. В сучасній науці є різні визначення біографії як жанрового тексту.

Так науковець І. Аньєсь стверджує, що біографія це «портрет цілого життя людини... Тут важливо відстежувати визначні факти, які стали віхами на життєвому шляху, в писуючи їх у контекст» [22, 150].

У написанні «біографії» можуть використовуватися тільки «голі» факти, або ж навпаки, матеріал подається, як оповідання, з використанням цитат, цікавих історій із життя тощо.

А ось Н. Торкут і В. Марінеско пропонують розглядати біографію як метажанр. І це твердження вважається правильним [15, 23].

На сьогодні твори біографічного характеру використовуються у вигляді: нарису, репортажу, інтерв'ю тощо.

Нарис – це жанр художньо-публіцистичного характеру, який призначений для дослідження соціально значущих особистостей, створеним журналістом у вигляді їх документального образу [2, 5].

Засновниками нарису як жанру журналістики вважають таких видатних письменників та публіцистів як М. Горький, М. Е. Кольцов, Б. М. Польовий, К. М. Симонов та інші.

На сьогодні нариси класифікують наступним чином:

1. Портретний – це нарис в якому автор дає характеристику героя, його зовнішність, риси характеру, духовний світ тощо.
2. Подорожній нарис – детальна розповідь про подорож до різних місць світу.

3. Проблемний нарис – це висвітлення героєм політичну чи то суспільну проблему через призму літературного жанру.

Також є й інші різновиди нарисів: *нарис-розслідування, ліричний, судовий, нарис-сповідь, побутовий, побутово-описовий, морально-описовий* тощо. Сьогодні актуальними є *газетний нарис* та *журналістський* [22, 315–316].

Портретний нарис або портрет – це опис зовнішності та рис характеру героя. Це жанр, в якому журналіст відкриває головного героя, його приватне життя, дозволяє проникнути в найцікавіші історії його минулого [22, 314].

Портретні нариси також мають свою класифікацію. Так І. Аньєс подає такі різновиди портретів як *ідентифікаційна картка, некролог, портрет-репортаж, портрет-інтерв'ю, портрет-розслідування, портрет-порівняння* [22, 315–316].

1. Ідентифікаційна картка – коротка публікація з найважливішими подіями.
2. Некролог – оприлюднення біографії героя після його смерті.
3. Портрет-репортаж – розповідь про героя, яка створюється під час зустрічі з ним.
4. Портрет-інтерв'ю – це публікація у вигляді діалогу з героєм.
5. Портрет-порівняння – публікація з порівнянням декількох героїв за їхніми характеристиками.

Портретний нарис, можна вважати самостійним жанром, який є різновидом опису, де автор намагається розкрити героя, як особистість.

Портрет вважається «зображенням зовнішності людини» і «документальним нарисом», який створюється на основі діалогу з героєм» [18, 273].

Ю. Шаповал визначає теленарис як «художньо-публіцистичний твір, у якому телепубліцист, спираючись на документально точні факти, вдаючись до методів типізації й індивідуалізації, застосовуючи образні, художні засоби, творить портрети сучасників, аналізує важливі життєві проблеми –

сучасні й ретроспективні, як «світові», так і національні, українські». Популярним жанровим різновидом теленарису є портретний [16, 76].

Портретний нарис в тележурналістиці є прикордонним жанром між документальним і художнім кіно.

Метою телевізійного нарису є не просто передати факти глядачеві, як в документалістиці, а відобразити опис подій та явищ. У телевізійному нарисі автор є центром через якого проходять факти, події тощо.

Документальні телевізійні фільми за жанрами різноманітні. Документальні жанри можна диференціювати за характером теми, від презентації героя, від часу коли знімається фільм.

Документальні телевізійні фільми відрізняються своєю унікальністю, а саме художністю, реалістичністю і науковістю, і це є одним із найкращих творів екранної публіцистики. Документально-телевізійний фільм можна віднести до окремого документального жанру, який включає різновиди жанрів та дотримується професіоналізму журналістики.

Журналіст та телевізійний теоретик С. А. Муратов зазначав, що «телебачення не веде людей у минулий час, а люди відновлюють через нього свою історію» [17, 313].

Документальні телевізійні фільми загалом будуються на портретних нарисах, з яких ми дізнаємося про зовнішні риси та внутрішні якості характеру, одним словом – малюємо портрет героя. Портретний нарис будується на основі драматургії, він базується на фактах. У портретному нарисі автор не тільки розповідає про подію, але і аналізує її.

У документальних телевізійних фільмах при опрацюванні портретного нарису автор більше приділяє увагу коротким монологам, розкриває портрет героя від його імені й більш підходить до закадрового тексту.

При описі образу героя до уваги беруться різні факти та історії з його життя. Події подані від імені героя, автор намагається створити його портрет з використанням фото та відеоархіву.

Для телебачення поняття «документальний» і «неігровий» мають неоднакове значення. «Професіонали конкретно надають перевагу відокремленню документального телевізійного фільму від усіх інших документальних і неігрових форм екранної публіцистики. Наприклад, телевізійне інтерв'ю або портрет-інтерв'ю є однією гілкою документальної публіцистики. І вона ґрунтується на реальному герої, реальних подіях» [22, 4].

С. А. Муратов розмежувавши документальний телевізійний фільм від програм (ток-шоу), представлених як «телевізійний фільм», зазначав, що «на відміну від телевізійної передачі в документальному телевізійному фільмі очікується більш глибоке розуміння досліджених подій, більш глибоке розкриття характерів, які описуються» [22, 4].

Аналізуючи портретний нарис в документальних телевізійних фільмах, можна зробити висновок, що основним завданням є створити правильний портрет героя, який ґрунтується не на описових моментах, а на біографічних фактах.

1.2. Огляд жанру на прикладі телевізійних матеріалів каналу 1+1

Телевізійно-документальні фільми містять у собі художність, науковість та реалістичність, і це є складним твором екранної публіцистики. Для аналізу ми обрали всеукраїнський канал 1+1. Ми хотіли з'ясувати чи подає канал інформаційний продукт з елементами портретного нарису. Проаналізувавши, ми знайшли два документальні фільми з елементами портретного нарису – «Таємниці Генія Шевченка» і «Andre TAN».

Зняти телевізійно-документальний фільм про померлих людей і написати сценарій до нього – робота не з легких, тому що людини не існує. Наприклад, «Таємниці Генія Шевченка», режисер фільму Олена Єлісеєва та сценарист Світлана Усенко. До зйомок фільму творча група поставилась відповідально, поставивши перед собою мету: створити на екрані живий портрет Т. Г. Шевченка, аби глядач, який добре чи не дуже добре знав героя, після перегляду міг побачити, відчувти на собі чим займався та що пережив Т. Г. Шевченко. Для цього вони запросили акторів щоб більш якісно виразити портрет героя, також знімальна група вирішила подорожувати шляхом Т. Г. Шевченка, були в селі Моринці, в Санкт-Петербурзі тощо, також використовували у фільмі документальні архіви про героя.

Підчас ознайомлення з фільмом, можна зробити висновок, що він знятий у портретному жанрі, який руйнує теоретико-естетичні вимоги висунуті у зв'язку зі сценарієм телевізійно-документального фільму. Тому що сценарій був написаний раніше та використовувалися лише факти.

Другий фільм, який ми проаналізували кардинально відрізняється від першого, хоча також знятий у портретному жанрі. Телевізійно-документальний фільм «Andre TAN», режисер Ярослав Коротков. У фільмі знімається реальний герой, і тут все сценаристам набагато легше писати сценарій, так як він пишеться вже після зйомок. Головний герой був знятий на різних локаціях, щоб це не було статистично. Також у фільмі використовуються архівні відео героя.

У фільмі розповідається про маленького 13-річного хлопчика, який з дитинства цікавився модою і про дорослого чоловіка, який щоденно працює виготовлюючи нові ескізи.

Ми дійшли висновку, що для сучасного телепростору характерна конвертація жанрів. Портретного нарису у чистому вигляді майже немає.

2. СПЕЦИФІКАЦІЯ ПРОДУКТУ

2.1. Концепція інформаційного доробку

Кожна телевізійна програма по-своєму унікальна і заслуговує на увагу. бо в будь-якому випадку над нею працювала творча група. Наскільки ідея вдала й виграшна для каналу – це інше питання. Ми опрацювали теоретичний матеріал, що стосується створення телевізійно-документальних фільмів, відзнятих у жанрі портретний нарис. Ми створили власний проект під назвою «Театр – моє життя».

Мета фільму – показати творчий шлях актора, його становлення як наставника, вчителя та режисера.

Головний герой фільму – Дмитро Некрасов, актор Сумського академічного театру драми та музичної комедії ім. Щепкіна, режисер та керівник фабрики акторської майстерності.

У фільмі герой розповідає про своє життя, дитинство, студентство, шлях до успіху, про свої спектаклі, про людей, які спробували себе у якості актора, незважаючи на вік.

Із назви нашого телевізійно-документального фільму «Театр – моє життя» можна зрозуміти, що у програмі розповідатиметься про героя, про його акторський шлях.

2.2. Особливості роботи над авторською телепередачею

Особливості роботи над будь якою програмою залежить від її концепції. Під час роботи над фільмом ми акцентували увагу як на історії героя, так і на позатекстових складових (заставка, звук, монтаж, титри тощо), які усі разом і формують «обличчя» фільму. Наш фільм можна розділити на дві складові – форму й зміст.

До першої складової ми відносимо графічне та музичне оформлення. Воно повинно відповідати тематиці, жанру, специфіці інформації.

Вступна заставка – це головний елемент будь якого фільму, саме від нього залежить, чи зверне увагу глядач на фільм. Заставка налаштовує глядача на перегляд своїм музичним оформленням та відео супроводом.

У нашій заставці використано архівне відео зі спектаклю Дмитра Некрасова.

Також, не менш важливим елементом є фінальна заставка, вона потрібна для того, щоб зазначити авторів проекту. Мета цього елемента – залишити у глядача позитивне враження від побаченого.

У нашій фінальній заставці ми інформуємо глядача про склад команди, яка працювала над створенням фільму. У створенні телевізійної програми ми використовуємо титри. Спочатку зазначаємо ім'я та прізвище, потім статус учасника фільму.

Робота над проектом розпочалася зі розробки ідеї та вибору героя. Потім ми ознайомились з теоретичною базою з цієї теми, зробили аналіз подібних робіт

Основою фільму є розмова з головним героєм – Дмитром Некрасовим. Ми намагалися розкрити глядачеві нашого героя, як людину творчу, зі своїми цілями, життєвим орієнтиром. Щоб картинка не була статичною, ми знімали героя та учасників фільму на різних локаціях. Обов'язковим елементом нашого фільму є синхрон, оскільки це інформація із перших вуст. Саме синхрон дозволяє увійти в довіру до глядача.

Фінальним етапом було написання режисерського сценарію. Для цього ми розшифрували усі відзняті синхрони та розмістили складові елементи відповідно до композиції. Потім редактор вичитав текстовий матеріал, закадровий текст був записаний у студії звукозапису та змонтований.

2.3. Структура та технічні характеристики інформаційного продукту

Фільм триває 11 хвилин 57 секунд, загальний обсяг – 500 МБ. Формат – MP4, що призначається для високоякісної демонстрації та розповсюдження відеоматеріалу.

Програма, в якій здійснювався монтаж, – Adobe Premiere Pro CS5. Закадровий текст був записаний у студії звукозапису, яка знаходиться на кафедрі журналістики СумДУ.

2.4. Особливості аудиторії

Будь-яка комунікація, особливо в інформаційному середовищі, передбачає участь двох сторін. У журналістиці джерело інформації – це ЗМІ та реципієнт або цільова аудиторія. Важливо обрати свою аудиторію – людей, які цікавляться театральним мистецтвом. Саме тому перед створенням нами документального фільму постала задача з'ясувати, кому він адресований.

Наш телевізійно-документальний фільм розрахований на людей, які цікавляться акторським мистецтвом. Глядачем можуть бути реципієнти будь-якого віку чи статусу (школярі, молодь, доросле населення).

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Багіров Е. Г. Основи телевізійної журналістики / Е. Г. Багіров. – М. : Вид-во МДУ, 1987. – 238 с.
2. Бідзіля Ю. М. Словник журналіста : терміни, мас-медіа, постаті / Ю. М. Бідзіля. – Ужгород: Закарпаття, 2007. – 224 с.
3. Бляхер Л. Е. Портретный очерк в структуре жанров современной тележурналистики / Л. Е. Бляхер // Ученые заметки ТОГУ. – 2016. – №3. – с. 73–78.
4. Васильева Т. В. Курс радиотелевизионной журналистики: учеб. пособ. / Т. В. Васильева, В. Г. Осинский, Г. Н. Петров; [под. ред. С. Ю. Агапитовой, Е. П. Почкай]. – СПб. : Специальная литература, 2004. – 314 с.
5. Дмитровський З. Є. Телевізійна журналістика: навч. посіб. / З. Є. Дмитровський. – Львів : ПАІС, 2009. – 224 с.
6. Дмитровський З.Є. Телевізійна журналістика: навч. посіб. / З. Є. Дмитровський. – Львів : Видавничий центр Львівського національного університету імені Івана Франка, 2006. – 316 с.
7. Гетьманець М. Ф. Сучасний словник літератури і журналістики / М. Ф. Гетьманець, І. Л. Михайлин. – Х. : Прапор, – 2009. – 384 с.
8. Гордеев Ю. А. Жанровые разновидности современного очерка в печатных и интернет-изданиях / Ю. А. Гордеев // вестник вгу. Серия: филология. Журналистика. – 2015. – №4. – с. 59-63.
9. Корконосенко С. Г. Основы журналистики: учеб. / С. Г. Корконосенко. – М. : Аспект Пресс, 2001. – 287 с.
10. Кузнецов Г. В. Телевизионная журналистика: учеб. / [ред. кол. : Г. В. Кузнецов, В. Л. Цвик, А. Я. Юровский]. – М. : Изд-во МГУ, 2005. – 368 с.
11. Кузнецов В. Г. Телевізійна журналістика / В. Г. Кузнецов. – М. : Вид-во МДУ, 1998. – 249 с.

12. Куляс І. П. Ефективне виробництво теленовін: стандарти інформаційного мовлення ; професійна етика журналіста-інформаційника : практич. посіб. / І. Куляс, О. Макаренко. – К. : ХББ, 2006. – 120 с.
13. Князев А. А. Основы тележурналистики и телерепортажа: учеб. пособ. / А. А. Князев. – Бишкек : Изд-во КРСУ, 2001. – 160 с.
14. Лазарева А. Гід журналіста / А. Лазарева // Адаптація та упорядкування. – К. : [б. в.], 1999. – 96 с.
15. Лазутина Г. В. Основы творческой деятельности журналиста [Электронный ресурс] / Г. В. Лазутина. – Режим доступа : <http://www.journ.bsu.by/index.php>.
16. Михалкович В. И. О сущности телевидения / В. И. Михалкович. – М. : ИПК работников ТВ и РВ, 1998. – 76 с.
17. Нармін Набієва Портретний жанр у документальних телевізійних фільмах: теоретико-естетичні вимоги / Нармін Набієва // Синопис: текст, контекст, медіа. – 2016. – №3. – с. 313.
18. Прилюк Д. Теорія і практика журналістської творчості / Д. Прилюк. – К. : Вища школа, 1983. – 273 с.
19. Соколов А. Г. Монтаж: телевидение, кино, видео / А. Г. Соколов. – М. : Изд-во А. Дворников, 2000. – 245 с.
20. Сербенська О. А. Основи телетворчості: практикум / О. А. Сербенська, В. В. Бабенко – Львів : ПАІС, 2007. – 112 с.
21. Стівенс М. Виробництво новин : телебачення, радіо, Інтернет / М. Стівенс. – К.: Вид. дім «Києво-Могилянська академія», 2008. – 407 с.
22. Харитоненко О. Жанрові грані біографічного дискурсу в сучасній періодиці / О. Харитоненко // Журналістика. – 2017. – № 16. – с. 4–6, с. 150, с. 314, с. 315-316.
24. Шаповал Ю. Г. Телевізійна публіцистика: методологія, методи, майстерність / Ю. Г. Шаповал. – Л. : Видавничий центр ЛНУ ім. Івана Франка, 2002. – 233 с.

25. Шаповал Ю. Г. Феномен журналістики: проблеми теорії : монограф. / Ю. Г. Шаповал. – Рівне : РВП «Роса», 2005. – 248 с.

II. ІНФОРМАЦІЙНИЙ ПРОДУКТ

«Театр – моє життя»

ЗТС (заставка)

Відео.

Лайф.

Відео.

Автор з/к: Цілеспрямованість, майстерність, талант і працьовитість всі ці риси притаманні нашому герою. Як присвятити своє життя мистецтву – ця людина знає не з чуток. Актор, режисер, керівник фабрики акторської майстерності Дмитро Некрасов – герой нашого фільму. Його успіху можуть позаздрити однолітки. У свої 27: 14 вистав, мюзикл і три роботи в якості режисера. Такий творчий доробок за плечима має актор Сумського Академічного театру драми та музичної комедії ім. Щепкіна.

Автор з\к: У дитинстві Дмитро і гадки не мав, що стане актором, хоча з малечку мав феноменальну пам'ять, читав різні п'єси, любляв розповідати вірші. Рідні Дмитра не надавали жодного значення його творчим здібностям та й сам хлопець мріяв стати футболістом чи водієм.

Синхрон. Наталя Пилипенко, мама.

К.: 2117 – 02:13 «Дімочка дуже любив футбол, ходив на всі можливі секції, є багато грамот. Ну і без того, щоранку співав в туалеті, і ми не могли зрозуміти, можливо буде співаком, можливо футболістом. Ну як би, що буде артистом, ми навіть припустити взагалі не могли». 02:31

Відео.

Автор з/к: Нашому герою довелося пройти нелегкий шлях, щоб зрозуміти, що актор – це його покликання. Він закінчив три навчальні заклади, і саме один із них відіграв велику роль в його майбутній професії. Це – Харківський автотранспортний технікум, звідки все і почалося. Різноманітні конкурси, гра в КВНі і найголовніше, розкриття творчого потенціалу.

Синхрон. Головний герой фільму. Дмитро Некрасов – актор Сумського академічного театру драми та музичної комедії ім. Щепкіна, режисер та керівник фабрики акторської майстерності.

К.: 2124 – 00:55 «До мене підійшла Світюліна Наталія Юрївна, на той момент вона була керівником і організатором усіх масових дій. І запропонувала мені взяти участь у конкурсі Містер і Міс ХТТ. І я це оцінив, як якийсь для себе виклик. Сподіваючись на те, що все буде добре, сказав «окей», давайте робити, і ми почали працювати. Виступили на сцені, правда я не виграв. В той момент у мене був конкурент Саша Медведєв, чудовий хлопчина, потім ми стали кращими друзями, може не кращими, але друзями.02:59 + 03:46 «Памятаю, у мене був крутезний монолог. Монолог Воланда із «Майстра і Маргарити». І потім після першого конкурсу я почав постійно виступати на сцені. Я проводив усі свята, день відкритих дверей і багато чого іншого». 04:07

Відео.

Автор з/к: У 2012 році Дмитро Некрасов вступає до Харківського національного університету мистецтв ім. Котляревського. І вже з першого погляду зачаровує свого майбутнього художнього керівника своєю енергією, харизмою та цілеспрямованістю. Лобанов Анатолій Петрович навіть порівнює свою долю з долею свого вихованця. Він згадує Дмитра теплими словами та пам'ятає його перші виступи.

Синхрон. Лобанов Анатолій Петрович – викладач Харківського національного університету мистецтв ім. Котляревського, заслужений артист України, актор Харківського державного академічного російського драматичного театру ім. О. С. Пушкіна.

К.: 2133 – 01:26 «Доля у нього така якась, паралельна з моєю, тому що я теж у свій час закінчував технічний навчальний заклад, а потім прийшов до університету мистецтв. Цікавий момент, що він читав. Читав Шевченка, читав Глібова і Гоголя «Тарас Бульба». Монолог, який мене вразив і в мене відразу не було ніяких сумнівів, що цього молодого

чоловіка треба брати. Він завжди обирав матеріал, який дуже класний. І це було в його можливостях і потім, ці його проби початкові, він використовував у спектаклях». 02:26

Синхрон. Головний герой фільму. Дмитро Некрасов – актор Сумського академічного театру драми та музичної комедії ім.Щепкіна, режисер та керівник фабрики акторської майстерності.

К.: 00858 – 07:08 «Я грав у дуже драматичних виставах. «Вишнёвый сад», «Гамлет», також були інші вистави, але все ж таки актор був драматичного театру, більш навіть трагедійного». 07:30

Автор з/к: Для акторів театральний університет – це другий дім, а наставники, як рідні батьки, з якими вони завжди радились.

Синхрон. Варіченко Олександр Миколайович – викладач майстерності актора Харківського національного університету мистецтв ім. Котляревського, заслужений артист України.

К.: 2139 – 04:33 «Були такі моменти коли Діма підходив і прохав поради. Пораду, як від старшого товариша, як від творчого батька. Наприклад, як правильно інтонувати, як відчувати свого персонажа. Я був вимогливим викладачем, але ми з ним завжди находили спільну мову». 05:01

Синхрон. Головний герой фільму. Дмитро Некрасов – актор Сумського академічного театру драми та музичної комедії ім.Щепкіна, режисер та керівник фабрики акторської майстерності.

К.: 00858 – 10:40 «У нас були дуже суворі викладачі. Нас заганяли в такі рамки, просто капітальні. Вони нас заставляли вчити 450 картин. Ми повинні були вивчити 450 штук картин. Можеш? Не можеш. І я не міг тоді. Вони були круті. Я їх дуже ціную, дуже поважаю. Вони навчили нас всьому». 13:32

Відеоряд.

Автор з/к: П'ять років наполегливого навчання в театральному університеті, і ось бажаний диплом актора. Одразу після випуску Дмитрові

пропонують роботу в Сумському академічному театрі драми та музичної комедії ім. Щепкіна. Довго не вагаючись актор переїжджає до міста Суми, де розпочинає свій акторський шлях. Говорить, що ні разу не шкодував, що обрав саме таку професію, але боїться не реалізуватися в ній.

Синхрон. Головний герой фільму. Дмитро Некрасов – актор Сумського академічного театру драми та музичної комедії ім.Щепкіна, режисер та керівник фабрики акторської майстерності.

К.: 00845 – 10:48 «Я божеволію коли я працюю над якимось матеріалом, я люблю знаходити в нім щось фантастичне, щось таке, що може ніхто ніколи не знаходив, а може всі знаходили. Я не знаю. Але це моє, моє відношення, моя душа, моє сприйняття. Я дуже щасливий, що працюю в театрі. Актори – це самотні люди, перш за все своєю душею, тому що коли ти прагнув чогось досягти, от ти прагнув все життя, ти працюєш 30 років в театрі, ти зіграв все, ти Шекспіра 17 тисяч разів зіграв, ти Чехова зіграв всі вистави, ти грав все, але тебе ніхто не знає, ніхто про тебе слова не скаже. І ось, бути «бесполезним» – це найстрашніше у цій професії». 13:19

Автор з/к: «Смішні гроші», «Сірано де Бержерак», «Все що тобі потрібно – це кохання». Вже три сезони свою творчість сумському глядачеві дарує Дмитро Некрасов. Найзначнішою своєю театральною роллю артист називає комедійну гру за правилами п'єси Моріса Панича «Спостерігачі», де він зіграв головну роль.

Синхрон. Головний герой фільму. Дмитро Некрасов – актор Сумського академічного театру драми та музичної комедії ім.Щепкіна, режисер та керівник фабрики акторської майстерності.

К.: 00845 – 02:10 «Я не можу сказати, що я тут зіграв все, що тільки хотів, що можу. В цьому театрі попереду багато ролей, і дуже гарних, великих. Ну, а звичайно найважливішою виставою я вважаю виставу «Відключені», тому що вона дала поштовх для мене як для актора». 02:30

Відео. Архів.

Автор з/к: Робота в театрі, на радіо, ведучим у нічних клубах, Дмитро Андрійович ніколи не зупиняється на досягнутому, і це звичайно приносить свої плоди і визнання публіки. Перша режисерська робота на професійній сцені – це дитяча казка «Бегемот».

Синхрон. Головний герой фільму. Дмитро Некрасов – актор Сумського академічного театру драми та музичної комедії ім.Щепкіна, режисер та керівник фабрики акторської майстерності.

К.: 00845 – 02:48 «Це режисерська робота моя, і мені дуже важливо було, як глядачі реагують, як діти реагують перш за все». 03:00

Відео.

Автор з/к: Наш герой не просто актор, а ще вчитель, наставник для всіх охочих людей, які прагнуть зануритися в театральне мистецтво. Створивши фабрику акторської майстерності на базі театральної платформи «Інші», Дмитро шукає однодумців, з якими ділиться своїм досвідом, робить спільні проекти, допомагає розкритися та побороти свої страхи, вважаючи, що актор живе в кожному із нас.

Синхрон. Головний герой фільму. Дмитро Некрасов – актор Сумського академічного театру драми та музичної комедії ім.Щепкіна, режисер та керівник фабрики акторської майстерності.

К.: 00868 – 01:03 «Це такий функціональний простір у якому ми можемо абсолютно вільно втілювати в життя безліч своїх найсміливіших ідей, от саме тому вона з'явилася. Ідею була в тому щоб відкрити якісь навчальні курси, для того щоб люди могли спробувати себе у якості акторів в експериментальній формі театру. Це лише спосіб самореалізуватися, лише спосіб закрити свої гештальти якісь, які ще були утворені в дитинстві». 02:25

Відео з театральної платформи.

Синхрон. Головний герой фільму. Дмитро Некрасов – актор Сумського академічного театру драми та музичної комедії ім.Щепкіна, режисер та керівник фабрики акторської майстерності.

К.: 00868 – 06:17 «Ось на цьому вся гра акторська збазувалася. Ми нічому не навчаємо, ми кажемо, що ми ділимося якимсь своїм досвідом і ми можемо показати, як працюють ті чи інші механізми, а людина вже сама вирішує може вона ними користуватися чи не може. Ми просто робимо з людьми те, що цікаво нам усім». 06:47

Автор з/к: Звичайні люди, які не мають вищої освіти актора, наполегливо працюють над собою, опановують цю професію, щоб опинитися поза глядацької зали.

Відео із фіналу другого курсу фабрики акторської майстерності.

Фотоколаж.

ЗТС.

Початкові титри:

*Дипломна робота студентки 4-го курсу
бакалавратури спеціальності «Журналістика»*

Заєць Яни

*Керівник: С. В. Воропай, кандидат філологічних наук,
доцент кафедри журналістики та філології*

Кінцеві титри:

Над фільмом працювали:

Режисер: Заєць Яна

Сценарист: Заєць Яна

Камера: Черняков Богдан

Монтаж, звук: Заєць Яна

Дикторсько начитка: Заєць Яна

Керівник проекту: Світлана Воропай

ВИСНОВКИ

Останнім часом спостерігається різка зміна формату українського телепростору. Сьогодні канали створюють все більше розважальні програми та різноманітні шоу. Авторських передач безліч, але журналісти віддають перевагу сенсаціям, збоченням та вбивствам. Відтак, аналізуючи українське телебачення, можна зробити висновок, що програм або документальних фільмів з елементами портретного нарису з кожним роком стає все менше.

Опрацювавши теоретичну частину, ми дійшли висновку, що портретний нарис – це нарис, в якому автор дає характеристику героя: його зовнішності, рис характеру, духовного світу тощо. Він спеціалізується на розкритті особистості конкретної людини: її біографії, характеру, діянь, думок.

Телевізійно-документальні фільми відрізняються своєю унікальністю, а саме художністю, реалістичністю і науковістю, і це є одним із найкращих творів екранної публіцистики.

Наша команда вирішила створити авторський телевізійно-документальний фільм з елементами портретного нарису, який має назву «Театр – моє життя».

Мета нашого фільму була показати творчий шлях актора, його ставлення як наставника, вчителя та режисера. У програмі ми говоримо з актором про його життя, дитинство, про його акторський шлях, театр.

Під час роботи над авторською програмою ми акцентували увагу кожному складовому елементі про героя, так і позатекстових складових (заставка, звук, монтаж, титри тощо), які усі разом і формують «обличчя» фільму.

У вступній заставці використане архівне відео зі спектаклю Дмитра Некрасова, а у фінальній – ми інформуємо глядача, про склад творчої групи, що працювали над створенням фільму.

У створенні телевізійного продукту ми використовуємо титри. Спочатку зазначаємо ім'я та прізвище, потім статус учасника фільму.

Обов'язковим елементом нашого фільму є синхрон, оскільки це – інформація із перших вуст. Саме синхрон, а не розповідь за кадром викликає найбільший інтерес глядача.

Під час зйомок телевізійно-документального фільму «Театр – моє життя» ми використовували мікрофон «петличка», штатив, фотокамеру та відеокамеру.

Зйомка проходила в двох містах України: Харкові та Сумах.

Також, ми проаналізували три документальні фільми з використанням портретного нарису. Ми дійшли висновку, що для сучасного телепростору характерна конвертація жанрів. Портретного нарису у чистому вигляді майже немає.

Отже, ми створили телевізійно-документальний фільм «Театр – моє життя» з елементами портретного нарису.